

כשהוא יושב ולקרותה מעומד נקרא עבריין: ג היה מהלך בדרך ורצה לקרות קריאת שמע צריך לעמוד בפסוק ראשון: ד עיקר הכוונה הוא בפסוק ראשון הלכך אם קרא ולא כוון לבו בפסוק ראשון לא יצא י"ח וחוזר וקורא ואפי' למ"ד מצות אינן צריכות כוונה מודה הכא: ה אם היה ישן מצערים אותו ומעירים אותו עד שיקרא פסוק ראשון והוא ער ממש מכאן ואילך אין מצערים אותו כדי שיקרא והוא ער ממש שאף על פי שהוא קורא מתנמנם יצא: ו הגה ודין שחוי ושכור עיין לקמן סי' ל"ט סעיף א': ו הקורא קריאת שמע לא ירמוז בעיניו ולא יקרוץ בשפתיו ולא יראה באצבעותיו בפרשה ראשונה שהוא עיקר קבלת עול מלכות שמים מפני שנראה כקורא עראי וכתוב ודברת בם ודרשינן עשה אותם קבע: ז היה עוסק במלאכה ורצה לקרות ק"ש יתבטל ממלאכתו עד שיקרא פרשה ראשונה כדי שלא יהא כקורא עראי: ח האומנין וכן בעל הבית שהיו עושים מלאכה בראש האילן או בראש שורות הבנין קורין קריאת שמע במקומם ואינם צריכים לירד: ט הכתף אע"פ שמשאו על כתיפו קורא ק"ש אבל לא יתחיל בשעה שטוען ולא בשעה שפורק מפני שאין לבו מיושב:

דעת תורה

הטעם ש"ע כאן, וגם דברי התו"ע שם הרא"ש שהצ"ח המג"א [כאן שחילקו בין הכ"ה לה"ה דבהמ"ז ה"ל, משום דהכ"ה מאי טעמיה יש צעמיה כיון דקרא ד"ה וצקומך" לא חיירי בהכי כלל לז"ה, משא"כ התם גם צ"ה מודו דעדיף לחזור למקומו ולצרך חל"ה שלא בעריחוהו חכמים].

וע"ש עוד [צש"ת גו"ר] שהעלה צדין שו"צ שנתמנו ע"פ צ"ד וקל"ה חמרו עיניהם שהם מזלזלים במלאכתם, אם היחיד רשאי להחמיר שלא לאכול צבית אנשים האוכלים משחיתתם, וכתב דלש"י רמב"ם דבעינן מוחזק בכשרות ולא סגי בצטמא שאינו חשוד, א"כ הוי מזלזל בצבוד צ"ד שאין פוסקים כהוגן, [דמכיון שנתמנו ע"פ צ"ד הרי דכוחזק בכשרות], וכו', אבל כיון שכתב מהריק"ש דלא נהגו כהרמב"ם א"כ אינו זלזול לצ"ד וכו', אבל דוקא צבית בלא פרסום, ואם מזמנין אותו, צידו שלא לילך באיזו חמתלה, אבל ח"ו לומר שאינו רוצה לאכול מהם, דאיכ"ה איבה, וצפרע"ה א"כ כבר יש עמהם צמסובה, מוטב שיאכל ולא יחוש לחומרא, ואם יש צמסודה לומדים גדולים בתורה ואוכלים הרי"ז חייב נידוי [אם מחמיר צפניהם], וכדאיתא כה"ג צצ"ק [שילבו פי' מרובה גבי יהודה בן נקוסא שנהג חומרא צפני רבי, דהוי קא מפסע ואזיל, והוי רוצה לנדותו, שהוא מתייבב צפניו וכו' ע"ש], וכ"ז רק צחש צעלמא, אבל צודאי איסור חין חכמה ואין עלה וכו' עכ"ל.

וע"י ציש"ש סוף צ"ק צחילוקי דינים של בני חיי לצבל, שכתב דבני חיי עומדים צק"ש ובני צבל יושבים וכו' ע"ש, והצ"ח הכר"ש.

וע"י צ"ת גינת ורדים הספרדי חו"ד כלל ג' סי' ו' שהעלה דצק"ש שחרית יש הידור מלוב לעמוד והרי"ז זריז ונשכר אף דעבד כצ"ש, ורא"י מפ"ח דצרכות דחזר למקומו [לצרך צהמ"ז כצ"ש], ומפ"ו דמאי דלנועיים עשו כצ"ש ע"ש, ונעלם ממנו דברי

זכ"ה דל"ל צכוונת הרמב"ם דס"ל גם צק"ש דהרכור כדיבור וכו' יעו"ש צאורן].

סימן ס"ג

סעיף ב': מי שרוצה להתחמיר וכו' נקרא עבריין. [עמג"א זכ"ה דכל דאיכ"ה למוחש ליוהרא מנדין אותו וכו', ו] ע"י ע"י סי' תרנ"ב סק"ב [זכ"ה דהג"ה שם דהמדקק יעול הלולב צידו בשילך מציתו לציבכי' וכו', והצ"ח הע"ז מהטור שכתב דהמדקק צמעשו וכו', וצי"ח דר"ל שצלא"ה הוא מדקק צשאר מעשו, אבל אם אינו מפורסם כן צשאר מעשו מיחזי כיוהרא אם רוצה לנהוג צזכ"ה יוחר מן החיוב ע"כ], ועפ"מ"ג צא"ה [כאן] דאף צינו לצין עלמו שייך יוהרא, וכן נראה מהשע"ת רס"י ג' צשם רח"כ [שכתב דהאומר צזכ"ה התכצדו מכודים וכו' כשכנס לצכ"ה מיחזי כרמות רוחא ע"ש], אבל צפמ"ג צא"ה לקמן סי' רס"ב סק"ב כתב להיפוך [צענין לבישת צגדי לצן צשצת דאי מיחזי כיוהרא לא ילצ"ה, אבל צציתו רשאי לעשות כל מה שירצה ע"ש], וכ"ה צפי' החרדים ופני"מ על הירושלמי סופ"ב דצרכות, והראני נכדי ר' אצרהס יקיר צפ"ת ליו"ד סוסי' רמ"ו שכתב ג"כ הכי, וע"י צדרכי משה יו"ד סי' רפ"ו אות ד' צשם מהרי"ל [שכתב דאין יוהרא להרצות צמזוזות צציתו וכו', ושכן כתב מוהר"ם דאין יוהרא מי שנותן מתנות כהוגה אע"פ שהמנהג שלא ליתן], וצט"ז רס"י קי"ג צשם חוסי' [דלפיכך אם צא לשחות צסוף כל צרכה מלמדן אותו שלא ישחה משום דמיחזי כיוהרא שמתחזק עלמו יוחר משאר ליבור וכו' ע"ש].

וע"י צ"ת גינת ורדים הספרדי חו"ד כלל ג' סי' ו' שהעלה דצק"ש שחרית יש הידור מלוב לעמוד והרי"ז זריז ונשכר אף דעבד כצ"ש, ורא"י מפ"ח דצרכות דחזר למקומו [לצרך צהמ"ז כצ"ש], ומפ"ו דמאי דלנועיים עשו כצ"ש ע"ש, ונעלם ממנו דברי